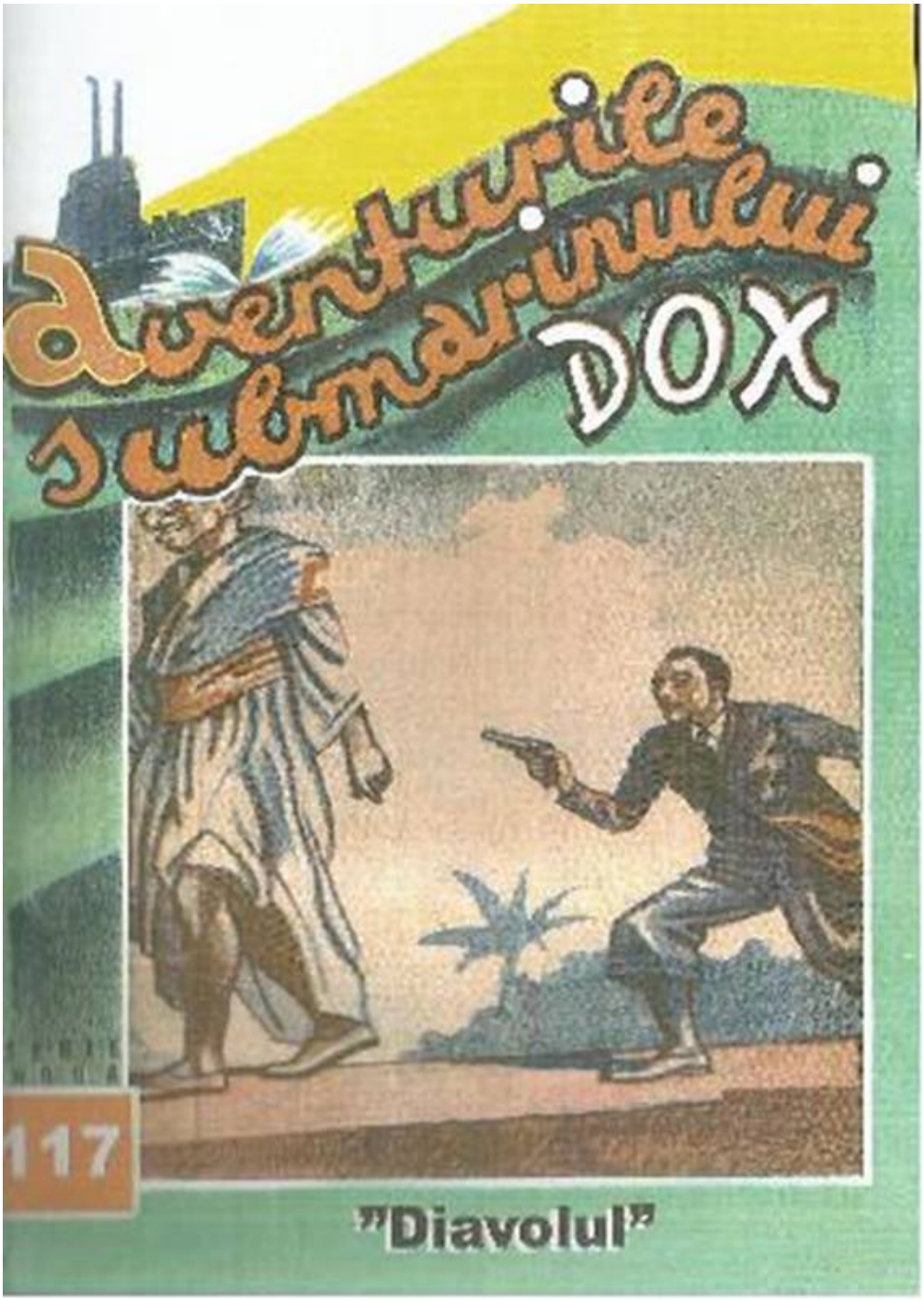
Aventurile submarinului DOX
117
"Diavolul"

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 117

„DIAVOLUL”

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
CASA MISTERIOASA

CEI CINCI CAMARAZI ajunseseră la Ciapara, vechiul oraş aşezat la vărsarea Rapli-ului în Gange – şi sosiră tocmai când se întuneca. Căpitanul întrebă pe barcagiul indian:

— Unde putem fi găzduiţi aici? N-aş vrea să trag la hotel, ci mai degrabă în casa unui luntraş care să ne ducă mai departe înainte de a se lumina de ziuă.

Indianul chibzui câtva timp, apoi spuse:

— Sahib, aici sunt numai doi oameni care închiriază bărci, dar la dânşii nu puteţi dormi.

— Dar altă casă, ori vreun han nu există? întrebă Farrow.

— Sahib, este o casă unde aţi putea rămâne peste noapte, dar acolo nu prea se duc călătorii – răspunse indianul, codindu-se – e aici, la marginea oraşului.

— O fi vreo superstiţie la mijloc? zise căpitanul, râzând. Asta însă nu ne stânjeneşte pe noi. Vâsleşte d-ta în apropierea acelei case şi vom şti noi pe urmă să ne descurcăm. Sahib – zise barcagiul, cu teamă – mulţi oameni care au dormit în casa aceea, printre care şi doi domni englezi şi-au pierdut minţile. Mai bine dormiţi la vreunul din barcagii, oricât de strâmt ar fi acolo.

— Uite, vezi, m-ai făcut curios – zise Farrow.

— Da, iată, trebuie să vedem ce e cu casa aceea – interveni George îndată – de două zile n-am mai avut nici o aventură şi povestea cu casa misterioasa unde oamenii îşi pierd minţile, mi-a aţâţat curiozitatea.

Şi ceilalţi camarazi fură de părere să rămână peste noapte în casa cu pricina. Atunci căpitanul ceru încăodată barcagiului să vâslească într-acolo şi omul neavând încotro, se supuse.

— Sahib – zise el, arătând cu mâna spre o poteca îngusta şi plină de bălării, care se pierdea în pădurea de cocotieri – drumul acesta duce la casa. Puteţi vedea că n-a fost folosit de multă vreme câci toţi oamenii se feresc să se apropie de casa aceea.

— N-ar fi totuşi mai bine să mergem la hotel? propuse doctorul. O astfel de casă părăsită e plină de tot soiul de insecte, poate şi de şerpi. Vom avea mult de furcă până s-o curăţim puţintel.

— Nu face nimic – răspunse căpitanul – daca punem mâna cu toţi nu va dura mult. Haide, doctore, trebuie doar să lămurim taina acelei case. La hotel n-aş vrea să merg, căci ar bate la ochi. Chiar daca avem acum încuviinţarea guvernului

să stam în ţară, totuşi în interesul prietenului nostru, prinţul Ghasna, as vrea să evit tot ce-ar putea atenţia englezilor ca vrem să-l vizităm.

— Daca aşa stau lucrurile, atunci fie cum zici d-ta! încuviinţă doctorul.

— Sahib – făcu iar barcagiul – daca vă voi trimite încoace pe unul din tovarăşii mei de meserie care să vă ducă mai departe în susul fluviului sfânt, trebuie să-l aşteptaţi aici, căci el nu va merge cu nici un preţ în pădurea asta, care duce la casa blestemată.

— Bine – răspunse căpitanul, plătind barcagiului – atunci spune-i să fie peste un ceas aici la mal, îi voi spune eu când să vină să ne ia şi voi hotărî preţul cu el.

— Da, Sahib, o să-l trimit încoace pe Roya, care e tânăr, voinic şi curajos. Vei fi mulţumit de dânsul. Dar îngăduie-mi să te previn încăodată, fereşte-te de casa părăsită! Cine rămâne o noapte acolo, îşi pierde minţile.

— Vom vedea noi – spuse căpitanul, nepăsător – nu ne temem. Aşa dar, peste un ceas să fie Roya aici!

Indianul se îndepărtă cu barca, întorcând din timp în timp privirea speriată spre cei cinci camarazi rămaşi pe mal.

George izbucni în râs şi spuse:

— Poate că sunt totuşi lucruri interesante de văzut în casa aceea veche, căci chiar fără motiv nu s-o fi temând indianul atât. Eu mă bucur de pe acum.

— Trebuie să fim pregătiţi însă la orice – spuse căpitanul, serios – şi te previn, pe tine, George, mai ales, să fii prevăzător şi chibzuit. Când umblă un astfel de zvon în apropierea unui oraş mărişor, trebuie să fie ceva la mijloc.

— Tocmai ce vroiam să spun şi eu – se amesteca doctorul Bertram în vorbă. Chiar dacă pana acum am scăpat cu bine din toate aventurile noastre, odată tot ni se poate înfunda. Ciudat… am o presimţire cum n-am mai avut până acum. Casa aia veche mi-a devenit tare antipatică.

— Oh, doctore, d-ta te pândeşti numai la gângăniile care mişună în casele părăsite de la Tropice – zise George – dar poate găsim ceva soiuri noi de insecte sau reptile şi atunci cel puţin nu ne-am pierdut timpul degeaba. Şi dacă într-adevăr se aţine vreun criminal pe acolo, atunci cu atât mai puţin mi-e frică.

— Fireşte, e simplu când iei lucrurile aşa – răspunse doctorul – şi nici eu n-aş fi îngrijorat, dacă nu ne-ar fi spus indianul că şi doi englezi şi-au pierdut minţile acolo. Indienii, superstiţioşi cum sunt, se lăsă lesne influenţaţi, dar

trebuie să fi fot ceva totul deosebit, dacă până şi doi englezi cu sânge rece s-au îmbolnăvit din pricina asta.

— Hm… la asta nu prea m-am gândit – spuse George – e ciudat, într-adevăr! Trebuie să ne aşteptăm la toate, deci.

În timp ce vorbeau, cei cinci camarazi porniră pe poteca îngustă care ducea prin pădure la casa părăsită.

Căpitanul, care mergea înainte lumina cu lampa de buzunar. Drumul părea să nu fi fost umblat de mult, căci Petre era nevoit s-o ia înainte adesea pentru tăia bălăriile.

După vreun sfert de ceas de mers, camarazii ajunseră într-un luminiş în mijlocul căruia se înălţa şi casa mare şi mohorâta.

Bine clădita, în stilul obişnuit al Tropicelor şi avea o terasa de jur-împrejur.

— Tata, mi se pare că am zărit un chip de om sau altceva la o fereastră – zise deodată George – în orice caz, însă, o pereche de ochi sclipitori.

— Scoateţi pistoalele! porunci căpitanul. Se prea poate să se fi aciuit vreo fiară în casa părăsită. Înaintaţi cu băgare de seamă, lămpile de buzunar de asemenea pregătite!

La oarecare distanţă unul de altul, camarazii se apropiară de casa părăsită. Când fură în faţa cerdacului îmbrăcat cu plante agăţătoare, se desprinseră din verdeaţă două puncte mari luminoase şi plutiră încetişor spre acoperiş.

— O, George, ai luat doi lilieci drept ochi – râse doctorul – ei, se întâmplă şi de astea! Cel puţin asta e mai plăcut decât dacă am trebui să aşteptăm vreun tigru în una din odăi.

George rămase cam ruşinat şi zise:

— Eu totuşi stărui în părerea mea că cele două puncte luminoase pe care le-am luat drept ochi, le-am văzut la una din ferestre. Cei doi lilieci, însă, s-au desprins de aici din faţă, din plantele agăţătoare. Nu cred să mă fi înşelat.

— Atunci vom fi şi mai departe cu băgare de seamă – hotărî căpitanul – am cam atras atenţia asupra noastră acum şi dacă s-ar găsi într-adevăr un animal mare înăuntrul casei, s-ar şi fi arătat.

Căpitanul nu mai stătu să asculte vorbele fiului său şi, cu băgare de seamă, urcă cele câteva trepte care duceau la terasă. Ajungând sus se opri şi ascultă, apoi şopti lui George, care venise lângă ei.

— Mi s-a părut c-am auzit un zgomot slab în casă. Să ocolim mai întâi cerdacul şi să luminăm prin ferestre.

George încuviinţă imediat şi păşi repede spre fereastra unde i se păruse ca văzuse înainte ochii misterioşi.

Ramase foarte uimit căci ferestrele – care în loc de sticla aveau piele subţire – erau închise pe dinăuntru, după cum se încredinţa apăsând uşor pe ele.

— Se vede că totuşi m-am înşelat, tata – şopti el – fereastra e zăvorită. Şi prin pielea asta subţire o fi putând pătrunde lumina zilei, dar n-aş fi putut vedea pe cineva care s-ar fi aflat înlăuntru.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul – dar se mai poate ca fereastra să fi fost repede întinsă când am venit noi.

— Ah! Şi asta e cu putinţă – zise George – se simţea oarecum uşurat de cuvintele acestea. Mai plăcut ar fi fost să fie un om primejdios în casa decât să ma fi înşelat.

Restul plimbării în jurul casei rămase fără rezultat. Toate ferestrele erau închise, precum şi uşa care era din lemn tare.

— Hm… cred ca trebuie s-o spargem – spuse căpitanul – nu m-am aşteptat ca această casă veche să fie încuiată. Ciudat lucru!

— Ca doar n-or fi făcut-o duhurile! zise doctorul ironic. Ce zici, spargem uşa?

— N-aş prea vrea s-o fac – răspunse căpitanul – e mai bine să tăiem pielea de la una din ferestre şi vărând mana înăuntru s-o deschidem.

Petre îşi scoase cuţitul şi tăia cu băgare de seama pielea de la fereastra lângă care se afla.

George lumină îndată înăuntru şi exclamă:

— Ia te uita, tata, odaia asta arată de parc-ar fi locuita, atât e de curată şi bine mobilată.

Căpitanul privi înăuntru şi dădu din cap. Băiatul avea dreptate; se părea că locuia acolo un om bogat, care-şi instalase bungalow-ul după gustul său. Şi avea gust bun, căci odaia avea mobile de preţ şi frumos rânduite.

— Deschide fereastra! zise Farrow. Vom vedea dacă ne mai aşteaptă surprize.

George vârî mâna şi deschise fereastra pe dinăuntru. După aceea o împinse şi pătrunse în odaie, dar se opri imediat şi şopti:

— Miroase a fum de ţigară! Aş putea jura că numai cu câteva minute înainte a stat cineva aici şi a fumat.

Privi în juru-i şi urmă:

— Da, într-adevăr, narghileaua preţioasă de colo fumegă încă. Ce-ar fi să strig, tată? Poate că cel ce locuieşte în casa asta nici nu ne-a observat încă şi va fi supărat rău văzând că am intrat aşa la dânsul.

— Se poate să ai dreptate – răspunse căpitanul – deşi nu-mi vine să cred că omul acesta n-are lumină aici şi nu dă

semne de viaţă.

George strigă „alo”, dar nu căpătă nici un răspuns, nimic nu se clinti în casă.

Ciudat, aici erau dovezi că, numai cu câteva minute înainte fusese un om în casă – şi acum nu se arăta nimeni, deşi tânărul striga mereu şi din ce în ce mai tare.

— N-avem încotro! zise căpitanul, în cele din urmă. Trebuie să cercetăm casa cu amănunţime. Repede înăuntru!

Camarazii săriră şi ei prin fereastră şi ajunşi în odaie aprinseră cu toţii lămpile de buzunar, o frumoasă lampă de petrol se afla pe masă şi alături o brichetă modernă.

— Ciudat! zise iarăşi căpitanul. Se pare ca cel ce stătuse în odaia asta tocmai vroia să aprindă lampa când a observat sosirea noastră. Dar atunci trebuie să aibă o instalaţie de alarmă cu totul specială, căci am mers atât de încet încât nu putea să ne audă – şi nici de văzut nu putea prin fereastra asta, care dă în altă direcţie.

— Ochii i-am văzut la fereastra de alături – spuse George – şi acum nu-mi mai scoateţi asta din cap. Ce-ar fi să aprindem lampa?

— Da, s-o aprindem – încuviinţă căpitanul – şi-apoi să închidem şi fereastra la loc. Poate ca locatarul misterios a părăsit casa şi acum ne-ar putea deveni primejdios de afară, dacă stăm aici la lumina, la fereastra deschisă.

George aprinse lampa şi băgă de seamă cu mirare că sticla mai era călduţă. Se părea, într-adevăr, ca misteriosul locuitor al casei stinsese lampa cu puţin înainte ca tovarăşii să fi păşit în luminiş.

În vremea asta Petre puse la loc pielea la fereastra.

— Aşa, acum mai departe! zise căpitanul. Cred ca nu mai e nevoie să vă amintesc ca trebuie să fim cât se poate de prevăzători. Toată afacerea asta da de bănuit. Mai mult ca sigur că cel ce locuieşte acum în casa asta are toate motivele să se ascundă şi va căuta să ne înlăture prin mijloc.

George se suci cel dintâi spre uşă, ascultă câteva clipe, apoi o deschise cu băgare de seamă; după aceea lumină repede cu lampa la dreapta şi la stânga şi văzu în faţa lui un gang îngust, care mergea prin mijlocul casei. De ambele părţi se aflau uşi închise, numai cea din urmă, din stânga, se deschise.

Un simţământ nelămurit îi spunea tânărului ca îndărătul acestei uşi se ascundea o primejdie. Când totuşi vru să se îndrepte spre ea, căpitanul îl opri:

— George, trebuie să cercetăm întâi odăile celelalte. Uşa aceasta deschisă poate fi o capcană. Kard, tu rămâi aici în

fata acestei încăperi şi ia bine seamă! Haideţi, camarazi!

Cercetarea nu ţinu decât vreo câteva minute, dar fu totuşi amănunţită. Toate odăile erau bine mobilate – două din ele, cele mai mari. Erau odăi pentru musafiri, în care puteau dormi mai multe persoane.

Micul grup se afla acum în faţa ultimei uşi deschise. George privi cu luare-aminte pe după colt şi îndreptă lumina lămpii în deschizătura uşii.

— A, o scară! şopti el. Se pare că e o pivniţă aici, lucru foarte rar.

Doctorul privi şi el şi spuse:

— Casa asta trebuie să stea pe o temelie veche. Ia uitaţi-vă numai la bolovanii uriaşi din care sunt făcuţi pereţii. Poate că odinioară a fost aici unul din numeroasele temple de care e plină India. Cine ştie ce surprize ne mai aşteaptă! Ei, dragă George, d-ta ai experienţă în chestiile astea. Colo jos omul acela misterios poate să se fi ascuns în aşa fel încât să nu dăm de el niciodată.

— Atunci vom lăsa pe mai târziu cercetarea pivniţei – hotărî căpitanul – trebuie să ne întoarcem acum la fluviu ca să luăm înţelegere cu barcagiul Roya. Să încuiem uşa, căci văd că are un lacăt modern şi cheia e pe dinafară. Aş lăsa pe cineva de pază în casă, dar sar putea să fie primejdios. În definitiv, e deajuns dacă unul din noi merge la fluviu şi ne înţelegem cu barcagiul. Să fie mâine în zori de zi la debarcader.

— Ma duc eu – se oferi George imediat – voi fi repede înapoi. Să nu cercetaţi însă singuri pivniţă, tata, as vrea fiu şi eu de faţă.

— Bine, băiete, îţi tăgăduiesc – răspunse căpitanul – grăbeşte-te!

— Da, tata, mă voi grăbi. Dar ia spune, nu trebuie să ne îngrijim şi de ceva conserve? Poate ca ni le cumpără Roya din oraş.

— Da, dragul meu, ai dreptate – încuviinţa Farrow – uite banii! Stai, voi însemna pe hârtie tot ce ne trebuie şi Roya nu va avea decât să arate hârtia negustorului.

Căpitanul scrise repede de ce aveau nevoie şi George ieşi din casa pe uşa pe care o deschisese.

II.
ÎNTÂMPLĂRI CIUDATE

GEORGE STRĂBĂTU REPEDE LUMINIŞUL şi dispăru pe poteca ce ducea la fluviu. Aprinse lampa de buzunar în primul rând ca să înainteze mai repede, dar şi ca apărare împotriva şerpilor veninoşi, care se aţin mai cu seama prin pădurile umede.

În doua rânduri întâlni o cobră, care se aşezase pe poteca. Când o nimerea lumina, primejdioasa reptila ridica repede capul, şuiera furios gata să se năpustească, apoi, însă, dispărea în desiş, spre marea uşurare a lui George.

— Tu eşti Roya? striga George în limba indiana.

Ajunse cu bine în locul unde debarcaseră. Îndreptând lumina lămpii pe suprafaţa întunecată a apei, văzu la o depărtare de vreo douăzeci de metrii o barca încăpătoare venind spre el.

— Vino la mal, trebuie să vorbesc cu tine.

— Oh, Sahib – răspunse un glas speriat – e neapărată nevoie să viu acolo? E primejdios.

— Prostii! strigă tânărul. Ce să fie primejdios? Nu vezi că şi eu stau aici? Haide, repede, nu e nimeni pe aproape.

Încet de tot, Indianul vâsli spre mal. George văzu un om tânăr şi voinic şi se miră de frica lui.

— Roya – zise el – vrem să ne duci mâine în zorii zilei în susul fluviului. Avem nevoie de tine pentru cel puţin două zile. Cât ceri pentru asta?

Roya spuse o sumă mică şi George încuviinţă îndată. Mai făgădui Indianului un bacşiş bun dacă va aduce tot ce însemnase căpitanul pe hârtie.

Luntraşul luă hârtia şi banii şi după ce făgădui că va îngriji de toate, adăugă, şovăind:

— Sahib, văd că eşti deschis la suflet şi bun, îngăduie-mi să te previn, de asemenea şi pe însoţitorii tăi. Nu rămâneţi peste noapte în casa aceea! Nu e bine acolo şi mulţi oameni s-au îmbolnăvit fără leac după ce au rămas o noapte în ea.

— Dar cine locuieşte acum în casa aceea? întrebă George.

— Nimeni nu locuieşte acolo, Sahib, casa e pustie. Înainte vreme aparţinea stăpânirii, care apoi a vândut-o unui Mahomedan. Mahud credea că va face o afacere bună cu străinii călători, dar deoarece era în duşmănie cu mulţi locuitori din Ciapara afacerea n-a mers. Acum vreo jumătate de an a părăsit ţinutul. De atunci casa e goală.

— Ştii dacă Mahud a luat şi lucrurile lui cu dansul? întrebă George, cu interes.

— Da, Sahib, chiar eu am ajutat la încărcatul lor.

— Hm, ciudat! făcu George. În sfârşit, se vor lamuri toate astea! Aşa dar, mâine în zorii zilei să fi aici. Vom trece noi noaptea asta cu bine – aşa cel puţin nădăjduiesc.

— Va doresc din toată inima, Sahib – răspunse indianul – dar în casa părăsită locuieşte un duh rău, care întunecă minţile oamenilor. Mulţi l-au văzut şi ăştia îndrugă numai ceva despre el, altminteri mintea lor e rătăcită.

— Şi cum arată duhul acesta? întrebă George. Numai că oamenii îndrugă ceva despre dânsul – atunci înseamnă că l-au văzut. N-a pomenit nimeni ce înfăţişare are?

— Ba da, Sahib; unii spuneau că arată ca demonul întunericului, ca Bali, regele demonilor.

— Cu alte cuvinte ca diavolul – spuse George – altceva mai ştii despre demonul acesta ciudat.

— Da, Sahib, am stat de vorbă cu unul din nenorociţi când a fost scos dimineaţa din casa blestemată. Era fiul fratelui meu. Bâlbâia numai că Bali a vrut să-l pună la cele mai grozave chinuri, pentru că îndrăznise să înnopteze în casa aceea. Asta a fost acum două luni. De atunci n-a mai dormit nimeni în casa aceea şi nici ziua nu s-a apropiat nimeni de ea.

— Spunea ceva nepotul tău că această casă a fost mobilată în loc?

— Nu, Sahib, căci altminteri cu siguranţă că n-ar fi păşit într-însa, pentru că ştia toată lumea ca e pustie. Sahib, ascultă de cuvântul meu şi nu înnoptaţi în casa aceea blestemată! Altfel mă tem ca mâine în zori vă voi aştepta zadarnic.

— Dac-o fi într-adevăr aşa, atunci îl vei da de veste comandantului englez – spuse George, cu hotărâre – uite, îţi scriu aici câteva rânduri pe care i le vei înmâna. Dar numai după ce fi aşteptat un ceas peste timpul hotărât.

Tânărul scrise repede pe o hârtie că el, împreună cu tatăl său şi trei camarazi aveau de gând să rămână peste noapte în casa blestemată şi în caz ca Roya îi va preda biletul, însemna că li se întâmplase ceva. Rugă pe comandant să pornească atunci imediat cercetări.

Barcagiul puse biletul În sân şi luându-şi rămas-bun de la George, porni înapoi spre oraş.

George privi încă multă vreme după barcă, până nu mai putu s-o vadă.

Deodată i se păru şi lui de neînţeles încăpăţânarea tatălui său de a înnopta în casa cea veche. Ce rost avea asta?

N-ar fi fost mai inteligent să asculte de prevenirile celor doi barcagii şi să se ducă mai bine la un hotel din oraş?

Hotărât lucru, îi ameninţa o primejdie oarecare în casa aceea şi dovada era în aflarea acolo a mobilelor preţioase şi în dispariţia misterioasă a locatarului, care, însă, trebuia să se fi ascuns pe undeva.

Dar imediat se ţinu el-însuşi drept prost. De sigur că tatăl său avea dreptate, căci trebuiau neapărat să lămurească taina acelei case. Ar fi prea plictisitor dacă ar căuta să renunţe la aventurile ce îi se oferea.

Însă acum era vremea să se înapoieze le camarazi. Poate că îi şi înconjurau primejdiile în casa misterioasă, sau erau îngrijoraţi de soarta lui.

Roya dispăruse în întuneric. Luna se ridicase deja deasupra marginii pădurii şi îşi arunca lumina palidă asupra fluviului, dar nu era încă destul de puternică pentru a-l lumina pe o distantă mai mare.

Şi când George păşi acum în pădure, trebui să-şi aprindă iarăşi lampa, căci întunericul era cum sub acoperământul de frunziş.

Trebui să meargă repede, ciulind mereu urechile. Nu numai casa izolata, ci întregul ţinut i se păreau primejdios şi ciudat.

De unde ştia locatarul casei, care dispăruse atât de repede ca se apropiau camarazii? Pusese probabil vreo instalaţia în pădure sau în luminiş, care veghea apropierea vizitelor nedorite.

George îndrepta lumina mai mult spre pământ căutând vreo sfoară sau altceva care ar fi putut să fie în legătură cu o instalaţie secreta.

Străbătuse cam jumătate de pădure, când se opri deodată speriat. Nu departe de el răsunase un ţipăt înfiorător, cu adevărat drăcesc. George îndrepta lumina lămpii spre un tufiş din stânga de unde se auzise hohotul acela. Şi cât p-aci şi lampa din mână, căci zări ceva atât de urat, încât crezu că e pradă unui vis grozav. Un chip de diavol se rânjea la el din crengile tufelor. Avea dinţi ca de pantera, un nas lung şi nişte ochi fioroşi. Aveau o lucire verzuie, cu pupile galbene, care se roteau în orbitele adânci.

Înmărmurirea lui George ţinu numai câteva clipe şi în timpul acesta şi în clipele acelea el chibzui fulgerător că plăsmuirea aceea trebuia să fie grozav de mare, căci tufa avea cel puţin doi metri înălţime şi capul se ridica deasupra crengilor din vârf.

Apoi duse mana după revolver, îl smulse de la brâu, dar când îl ridică… capul grozav dispăru şi râsul sinistru de dinainte se repetă.

O furie fără margini puse stăpânire pe viteazul tânăr. Cu stafia aceasta puteau fi speriaţi indienii slabi de îngeri, dar nu el! Plin de curaj strânse arma în mână şi pătrunse în tufiş.

Dar nu văzu pe nimeni acolo îndărătul tufişului era un loc liber, care fusese făcut prin tăierea altui tufiş, probabil, George îndreptă spre pământ lumina lămpii, căutând să descopere urmele misterioasei făpturi care îşi luase rolul de diavol.

Se aşteptase să găsească întipărituri de picioare, văzu însă numai urme rotunde, adâncite în forma de emisferă şi nu mai mari ca o farfurioară.

George zări două şiruri de urme dintr-acestea şi ele duceau spre altă tufă. Se luă îndată după ele şi era atât de agitai încât nici nu se mai gândi la camarazii din casa blestemată. Întâi vroia să dea de urma acestui om, în care el vedea pricina îmbolnăvirii câtorva oameni nenorociţi.

Intră repede în tufişul des şi, spre mirarea lui, ajunse pe o altă potecă, ce ducea şi dânsa în direcţia casei misterioase. Şi aici văzu iarăşi urmele ciudate, pe care nu şi le putea lămuri deocamdată, dar era deajuns pentru diavol că-l ştia pe „diavol” înaintea sa, ca să pornească pe cărare cu toată iuţeala.

Trebuia să-ncerce să-l ajungă, înainte ca el să izbutească să vie înapoi la casa blestemată. În tainiţele bungalow-ului putea dispare iarăşi fără urmă şi o cercetare amănunţită ar fi fost legată de primejdii foarte mari.

Dar oricât alerga de repede, nu-l putu ajunge pe misteriosul potrivnic. Văzu printre tufe sclipind lumina lunei care cădea în rarişte, dar nu zări nici o urmă a celui dispărut.

ÎI fulgeră gândul că omul misterios se ascunde, poate, de lături în tufiş şi-l lăsase pe el să treacă înainte, dar când îndreptă acum, din fugă iarăşi lampa spre pământ, mai văzu încă cele doua şiruri de urme care erau foarte proaspete, după cum îşi dădu seama îndată.

Ajunse aproape de luminişul unde sosise adineaori cu tovarăşii săi şi privind spre bungalow-ul de care-l mai despărţeau numai douăzeci de metrii, nu putu totuşi descoperi pe „diavol”.

Porni înainte înciudat şi deodată simţi că pământul îi fuge de sub picioare. Zadarnic încercă să dea înapoi, căutând un sprijin. Vreo zece metrii de potecă pământul era săpat şi acoperit cu crengi subţiri peste care se presărase pământ. Era o capcană în toată regula, cum se fac pretutindeni pentru prinderea animalelor mari.

O spaima de moarte îl cuprinse pe George în vreme ce se prăbuşea în groapă, căci se putea ca pe fundul acesteia să fie ţăruşe ascuţite.

Dar după câteva clipe căzu pe moale şi se scutură de pământul şi crengile care căzuseră pe el. Apoi lumină în juru-i şi văzu că groapa era lungă de vreo doi metri, lată de un metru şi jumătate şi adâncă de vreo patru; pereţii ei erau netezi.

Fără să stea pe gânduri scoase preţiosul pumnal căpătat în dar de la prinţesa indiană Sanja şi începu să sape trepte în pământul moale.

Făcuse doua trepte, când un sunet înfiorător îl făcu să tresare speriat: era şuieratul unui şarpe.

Privind cu băgare de seamă, George zări în peretele din faţa lui câteva găuri mari şi dintr-una ieşea la iveala capul unei cobre; târâtoarea începu să şuiere şi mai furios când lumina lămpii căzu peste ea.

Ca la o comanda ieşiră atunci şi din celelalte găuri capete de şerpi.

George numără şapte. În groapa strâmtă ar fi fost primejdios să se ia la luptă cu ei, căci deşi ar fi putut ucide câţiva, ceilalţi ar fi avut totuşi răgazul să iasă repede din găuri şi să-l atace.

Trebuia să încerce să fugă cât mai repede de acolo. Deocamdată târâtoarele nu cutezau să-şi părăsească ascunzătorile, căci lumina lămpii le speria. Astfel că George ţinu necontenit razele lanternei îndreptate asupra capetelor şerpilor şi cu o grabă înfrigurată săpa a treia treaptă cât de sus putu ajunge cu braţul.

Când fu gata şi asta, el trebui totuşi să se întoarcă. Lucrul devenea primejdios, căci acum trebuia să pună piciorul pe prima treaptă – la vreun metru jumătate de la pământ – cu mâna stângă trebuia să se ţină de a doua şi cu dreapta urma să sape a patra treaptă.

Dar dacă lua lumina lămpii de la şerpi, atunci cu siguranţă că aceştia vor năvăli cu toţii asupra lui.

După o scurtă chibzuială, George aşeză lampa în aşa fel pe prima treaptă, încât lumina ei să cadă tot pe capetele reptilelor.

Fu deajuns însă cele câteva clipe cât întorsese lumina, ca două cobre să se strecoare afară din găurile lor. Erau exemplare de câte doi metri lungime, care străbătură repede micul spaţiu şi îşi ridicară trupurile spre George, gata să-l înhaţe.

Tânărul nu şovăi nici o clipă. Abia zări capetele ameninţătoare sub dânsul, că şi lovi cu pumnalul. Din fericire şi aceste două cobre se dăduseră înapoi, când lumina atât de apropiată a lămpii căzu asupra lor, astfel că pe George nu-l ameninţa primejdia ca ele să se repeadă şi să-şi înfigă colţii veninoşi în braţul său. Tăişul ascuţit al pumnalului reteză amândouă capetele reptilelor, cu o uşurinţă atât de mare încât George abia simţi o împotrivire.

Repede zvârli cu piciorul colo două trupuri decapitate spre peretele unde stăteau la pândă ceilalţi şerpi. Şi ca şi cum ar fi înţeles ce soartă le aştepta dacă ar fi înaintat cele cinci cobre se retraseră în găurile lor, scoţând doar capetele afara.

George se simţi străbătut de fiori, dar apoi se întoarse hotărât, puse piciorul pe prima treaptă, se ţinea cu mâna stângă de treapta a treia şi începu să sape a patra treaptă deasupra lui.

Din când în când întorcea capul; se părea însă că şerpilor le pierise pofta să mai atace. Şi când el ajunse la jumătatea peretelui, nu mai exista nici o primejdie. Cu cât se ridica mai sus, cu atât era mai înfrigurat şi în cele din urmă izbuti să ajungă în vârf.

La lumina lămpii sale văzu cu câtă pricepere fusese pusă cursa aceasta. Nu era pe unde să ocoleşti poteca şi oricine ar fi trecut pe acolo trebuia să cadă înăuntru.

Misteriosul om, care umbla pe aici sub mască de diavol, trebuia să fi cunoscut bine cursa aceasta, căci George zări acum lângă marginea gropii iarăşi una din întipăriturile acelea, adâncita pieziş în pământ, ceea ce însemna că „diavolul” sărise peste groapă.

Dar pentru asta urma nu era destul de adâncită în pământ. Părea mai curând că el trecuse de pe o parte pe alta. Pentru un om atât de voinic lucrul era cu putinţă şi George chibzui în fel şi chip, în vreme ce mergea încet prin luminiş spre bungalow.

Deodată pricepu cum stăteau lucrurile. Se opri în loc şi şopti:

— Fireşte, aşa a fost. Diavolul acesta merge pe picioroange, ceea ce îi îngăduie să alerge repede şi astfel se explică şi mărimea lui neobişnuită.

Când păşi pe terasa bungalowului, tatăl său îi deschise uşa şi zise, răsuflând uşurat:

— Slavă Domnului că ai venit, George! Începusem să fiu îngrijorat de lipsa ta. E totul în bună regulă?

— Da, cu Roya m-am înţeles – dar îţi voi spune amănuntele în casă, ca s-audă şi camarazii.

Când fu în odaie George istorisi ce i se întâmplase şi după ce sfârşi, căpitanul zise:

— Acum cel puţin putem fi pe deplin liniştiţi chiar dacă în cursul nopţii se va ivi diavolul. E lesne de înţeles că băştinaşii şi-au pierdut minţile la vederea lui şi nu mă miră nici că unii Europeni au păţit la fel. Ştiu acum că e vorba de un om care a făptuit niscaiva crime şi nu e nevoie să-l cruţăm dacă va fi să se atingă de noi.

— Oricum, să ne alegem o odaie în care să putem dormi – propuse doctorul. Sau vrei să cercetezi mai întâi pivniţa?

— Da, asta aş vrea – răspunse căpitanul – poate găsim ascunzătoarea acestui „diavol" şi vom fi în măsură să-l alungăm. N-are decât să-şi petreacă noaptea în pădure. Dar trebuie să fim cu mare băgare de seamă în cercetările noastre şi cu deosebire tu, George, nu trebuie să iei lucrurile mea uşor.

— Las-că suntem noi obişnuiţi cu templele vechi şi clădiri asemănătoare! zise George.

— O scoatem noi la capăt şi cu taina acestui bungalow.

— Tocmai ca trebuie să fii cu mare băgare de seama, îl prevenii căpitanul. Vezi să nu fii nechibzuit George. Poate că omul acela are aici capcane mult mai primejdioase decât acelea pe care le-am întâlnit în templele vechi. Aşa dar, fii cu luare aminte şi gândeşte-te mereu că suntem în drum spre prietenul nostru prinţul Ghasna. Desigur şi tu vrei s-o revezi pe prietena ta Sanja.

— Voi fi prevăzător, tata! făgădui tânărul. Ar fi mai bine ca unul din noi să rămână aici sus pe coridor, căci eu siguranţă că există uşi secrete prin care „diavolul" poate infra în odăi, din pivniţe.

— Ai dreptate – încuviinţă Farrow – Kard, d-ta poţi sta de pază aici sus. Trage imediat ce se arata ceva suspect. Aici trebuie să fim fără cruţare, căci omul acesta are multe pe cuget; ca să răpeşti minţile unor oameni e cea mai mare crimă.

Timonierul făgădui ce i se ceruse; se postă la perdele din afară al coridorului, scoase revolverul şi începu să plimbe lumina lămpii încoa şi încolo.

Căpitanul ştia că se poate bizui pe Kard şi liniştit făcu un semn lui George să coboare în pivniţă.

III
O CERCETARE PRIMEJDIOASA

GEORGE COBORA ÎNCETIŞOR treptele şi simţii că-l apasă un simţământ de teamă uşoară, amestecata cu curiozitate.

Înainte de a pune piciorul pe o treaptă, tânărul o cerceta cu vârful ghetei. Şi cu toată băgarea de seamă, ultima treaptă era cât p-aci să îndemne pierzania lui.

Ca pe toate celelalte o cercetă şi pe aceasta mai întâi cu vârful ghetei şi după ce se încredinţă că nu prezintă nici o primejdie, puse piciorul pe ea. În aceeaşi clipă însă, îşi dădu seamă de viclenia diavolească a potrivnicului, căci treapta, pe care stătea cu toată greutatea trupului său, se lăsa deodată în jos. Câteva momente George văzu căscându-se o deschizătură mare în pământ, apoi se prăbuşi în adâncime. Scoţând un ţipăt înăbuşit; în aceeaşi clipă, însă, se simţi smucit zdravăn.

Credinciosul Petre, care venea în urma lui, băgase de seamă primejdia în care se afla odorul său şi fără să mai stea la gânduri îl înhăţă, aplecându-se înainte. Ca într-un cleşte ţinu braţul drept al lui George şi cu o putere de necrezut îl ridică pe treapta unde se afla el.

George, dându-şi seamă că bunul Petre îl salvase în clipa din urmă, mai avu timpul să zărească sclipind luciul unei ape în fundul gropii.

Când fu lângă Petre, capacul de piatră se ridică încetişor şi se închise cu un uşor zgomot metalic.

Tânărul strânse mâna Uriaşului, apoi zise:

— Ptiu, drace, asta a fost o capcană, nu gluma? Văd eu că trebuie să fiu cu multă băgare de seamă prin locurile acestea.

— Mai bine lasă-mă pe mine să merg înainte – stărui Petre – voi şti să fiu cu luare aminte şi, la urma urmei, mai bine să mi se întâmple mie ceva decât dumitale.

— Nu, bunul meu Petre – zise George, mişcat – asta nu se poate. Rămâi îndărătul meu, poate mai ai prilejul să mă salvezi încă odată.

Tânărul îşi întipări bine în minte pervazul chepengului. Acum, fiind închis, crăpăturile abia se desluşea, dar el ştia bine că dea lungul zidului va găsi o margine îngustă pe care să poată merge. Se lipi mai mult de perete, apoi păşi peste ultima treaptă.

Mai făcu doi paşi înainte şi se simţi în deplină siguranţă. Aşteptă pană ce trecură şi camarazii de locul primejdios, apoi

plimbă lumina în jur şi cerceta cu amănunţime încăperea în care se aflau.

Nu se vedea nimic ce le-ar fi putut da de bănuit, în peretele din stânga erau două uşi din lemn înnegrit de vreme.

George era foarte atent la fiecare pas ce-l făcea.

Nu se uita, însă numai la podeaua încăperii, ci şi la tavan, căci se prea putea ca prin cine ştie ce instalaţie se desprindă unul din blocurile de piatră din plafon şi să cadă în capul lui.

În cazul acesta nu i-ar fi ajutat decât o săritura în laturi. Îndărăt nu se putea zvârli, căci Petre, gata în orice clipă să intervină, înainta şi ajunse nevătămat la prima uşă. Înainte de a o deschide lumină lemnul înnegrit de vreme, căci se putea ca atunci când va deschide uşa să iasă de cine ştie unde niscai ace otrăvite.

Dar nu putu descoperi nimic suspect, tânărul făcu prevederea să răsucească cu patul revolverului ivărul de lemn al uşii.

Şi, într-adevăr, auzi un zgomot ciudat, dar nu putu vedea nimic. Îi preveni totuşi pe camarazi să nu atingă ivărul cu mâna goală şi doctorul fu de aceeaşi părere, spunând:

— Da, George are dreptate, astfel de lucruri sunt primejdioase totdeauna. E foarte cu putinţă ca în răsucirea clanţei să iasă un ac otrăvit şi să-l înţepe în mână pe cel neprevăzător. Poate să nici nu simtă înţepătura şi să se prăbuşească mort la pământ. Continuă să fi cu băgare de seamă, dragă George!

Tânărul împinse uşa cu piciorul şi în aceeaşi clipă sări în lături, căci nu ştia ce primejdii pândesc îndărătul ei. Petre fu şi el atât de prevăzător să sară de cealaltă parte. Căpitanul şi doctorul se ţinură la început ceva mai la o parte.

În clipa când uşa se izbi de zid şi se auzi un bâzâit, apoi ceva zbură pe lângă capul lui George şi se izbi înăbuşit de peretele opus.

Căpitanul şi doctorul îndreptară îndată lămpile îndărătul lor şi văzură în josul zidului o săgeată lungă, care se îndoise din pricina izbiturii.

— Cu siguranţă că e otrăvită – spuse doctorul – „Diavolul” ăsta ştie să-şi apere bine ascunzătoarea. Dragă George, vezi să fii şi de-acum încolo tot aţâţ de prevăzător. Cel mai cuminte lucru ar fi, totuşi, să lăsăm bungalowul în plata Domnului şi să mergem la un hotel din oraş. Săi se ocupe poliţia engleză cu „diavolul” ăsta de aici, pe noi nu ne interesează, de fapt.

— Cam aşa e zise George, râzând dar vezi că acum chestia a început să mă intereseze pe mine. Trebuie să-i plătim

individului pentru nelegiuirile sale.

— Bravo, George! spuse căpitanul. Asta e şi motivul pentru care mă expun atâtor primejdii. Trebuie facem nevătămător pe omul acesta, cu orice preţ. Dar ia vezi acum ce e îndărătul uşii. Îndrepta lumina spre încăperea cufundata în întuneric, Aceasta era foarte mare, cât jumătate de casa şi goala. Ceva îl îndemnă pe George să nu intre şi zise:

— În încăperea goală nu poate să se fi ascuns. Acolo pot fi numai capcane primejdioase pentru noi. Mai bine să vedem ce se află îndărătul uşii a doua.

Cu băgare de seamă, tânărul merse la cealaltă uşă, o deschise tot cu patul revolverului şi auzi acelaşi zgomot ca înainte. Când o împinse cu piciorul, se dădu iar înapoi şi din nou zbură o săgeată deasupra lui, izbindu-se de zidul din spate.

Luminând înăuntru, George văzu un gang lung care se întindea dedesubtul casei. Cu mare băgare de seamă păşi în gang.

Fără să vrea deveni mai prevăzător, căci simţea că gangul acesta era în legătură cu însăşi casa dar era şi cu putinţă ca să ajungă afară printr-însul. „Diavolul” dispăruse şi el cu siguranţă pe acolo, în vreme ce George se libera din groapă.

Tocmai cerceta cu piciorul o lespede a podelei, când Petre îl smuci înapoi cu toată puterea. Uriaşul se arunca şi el îndărăt, atât de repede, încât trase după sine pe căpitan, care era în spatele lui.

De data asta George nu se uitase la tavanul gangului, dar credinciosul Petre observase la vreme primejdia. De acolo, de sus se desprinsese un bolovan uriaş şi căzu jos la picioarele lui George, făcând un zgomot asurzitor. Câteva sfărâmături îl loviră pe tânăr în picior.

Când praful stârnit de cădere se mai aşeză, George se întoarse spre Petre şi zise mişcat:

— Petre, pentru a doua oară mi-ai salvat viaţa astăzi. Nici nu-ţi poţi face idee cât de recunoscător îţi sunt.

— Nu e vorba de asta – se împotrivi Uriaşul şi d-ta mi-ai salvat mie viaţa de nenumărate ori. Şi nu numai mie, ci şi celorlalţi camarazi.

George deveni acum şi mai prevăzător. La câţiva paşi înaintea lui zări o uşă care părea să ducă în încăperea alăturată. Dar înainte tânărul nu putuse descoperi nici o uşă în această încăpere, de aceea îşi zise îndată că ea ducea, probabil, într-un gang secret, care trecea printre ziduri.

Deschise şi această uşă cu multă băgare de seamă, dar acum nu mai auzi nici un zgomot şi nici vreo săgeată nu mai

şuieră deasupra lui. Când lumină apoi înăuntru, văzu că presupunerea lui ora îndreptăţită.

Un gang îngust ducea printre ziduri şi cu ajutorul lui misteriosul locatar al bungalowului putea ajunge pretutindeni, fără să fie văzut.

Când George vârî binişor capul pe gang, auzi un trosnet slab la o depărtare de câţiva paşi. Fulgerător îşi trase capul înapoi şi tocmai la vreme căci pe deasupra să şuiera ceva.

Deoarece el nu venise în atingere cu nici o sârma sau sfoară, care ar fi putut slobozi săgeata sau ce-o fi fost. Trebuia neapărat ca „diavolul" să se afle pe gang. Putuse vedea bine capul lui George în lumina lămpii şi astfel avusese o ţintă bine hotărâtă.

Abia îi dădu asta în gând tânărului, că şi întinse dreapta cu revolverul, apoi descărcă trei gloanţe la rând spre stânga în gang şi un ţipăt dintr-un gâtlej omenesc dovedi că nimerise.

Întinse iar capul şi în acelaşi timp lumină în gang. La vreo zece metri de dânsul, dispăru o făptură cu o repeziciune fulgerătoare. George mai trase un glonţ şi pătrunse în gang.

Fu însă destul de inteligent ca să nu sară orbeşte după această umbră, căci pe drumul scurt mai putea fi încă o capcană, în care ar fi putut să cada daca s-ar fi grăbit prea mult.

Dar abia făcu doi paşi, că descoperi o sfoară aşezată în pământ dea curmezişul gangului. Îi atrase atenţia lui Petre, care vesti, la rândul său, pe căpitan şi pe doctor, apoi păşi cu băgare de seama peste sfoară şi îşi urmă drumul.

Deodată se auziră două împuşcături de sus din casa. George vru să se repeadă într-acolo să vadă ce se întâmplase, renunţă însă la gândul acesta şi mai făcând vreo şase paşi ajunse la o uşa ce ducea sus. Din prevedere tânărul se feri să pună piciorul pe prima treaptă şi-l puse de-a dreptul pe-a doua, încredinţându-se, cu mulţumire, că nu era nici-o primejdie. După ce-i vesti pe camarazi, începu să urce mai departe.

În cele din urmă ajunse în vârful scării. Lespedea de piatra din tavan părea să fie bine înţepenita, dar George se apucă s-o cerceteze cu atenţiune şi descoperi o mica adâncitura care-i făcu impresia că era artificiala.

Vara vârful pumnalului în adâncitură şi constata cu bucurie că lespedea se dădu în lături cu zgomot. George privi în coridorul casei, luminat de lampa lui Kard. Înainte de a urca îl striga pe camaradul sau. În curând se aflau cu toţii pe coridorul casei.

— Dumneata ai tras, Kard? întreba căpitanul. Probabil că l-ai văzut pe diavol ivindu-se aici?

— Da, domnule căpitan – răspunse timonierul încurcat – din păcate, ivirea lui m-a surprins atât de mult încât n-am tras îndată. A alunecat fulgerător dea lungul gangului şi s-a făcut nevăzut în ultima odaie din dreapta coridorului. Gloanţele pe care le-am tras după dânsul şi-au greşit ţinta – cel puţin n-am auzit să fi scos vreun ţipăt. Dar domnul George, ale cărui împuşcături le-am auzit, pare să-l fi nimerit căci o dâră de sânge duce în odaie. Când luminai însă înăuntru diavolul dispăruse şi nici dâra de sânge n-o mai văzui.

— Ia să cercetăm bine odaia – zise căpitanul – cred că şi acolo o fi având chepenguri în podea, ca aici pe coridor.

Când George întră în odaia arătată de Kard, lumină cu luare-aminte podeaua. Nedescoperind nimic care să-i fi dat de bănuit, tânărul trase la o parte covoarele de preţ aşternute pe jos. Dar unul din ele era lipit de podea şi George înţelese imediat că acolo trebuia să fie vreun chepeng.

Se lăsă în genunchi lângă covor şi-l lumină. Examinând fiecare centimetru în parte. În cele din urmă, ochiul său ager descoperi o mică pată roşie; era sânge proaspăt.

Imediat vârî vârful pumnalului în locul acesta al covorului şi, fără nici un zgomot, covorul se lăsă în adânc, scoţând la iveală o deschizătură.

George lumină înăuntru şi văzu iarăşi o scară care ducea în jos. Dar când vru să coboare, îl opri tatăl său:

— Lasă, George. N-are nici un rost. Sunt prea multe ascunzători şi taine pe aici, astfel că ne primejduim în chip zadarnic căutând să dăm de urma diavolului. Rămânem liniştiţi aici sus, pregătim ceva de mâncare, apoi ne culcăm. Sunt încredinţat ca va ieşi el apoi din ascunzătoarea lui.

Căpitanul vorbise în şoaptă, ceea ce şi trebuia, căci chepengul ramase deschis.

George îşi dădu scama ca tatăl său avea dreptate. Cu siguranţă că „diavolul” nu-i va lăsa în pace în timpul nopţii. Şi dacă stăteau la pândă puteau lesne să pună mâna pe el şi să-l predea apoi autorităţilor.

IV
O NOAPTE MISTERIOASĂ

— **MA TEM** că omul ăsta ciudat are în fiecare odaie o astfel de instalaţie – zise căpitanul – de aceea va trebui să fim cu mare luare-aminte în timpul nopţii. Dar acum hai să mergem! Petre, tu du-te de încălzeşte conservele în bucătărie, iar în vremea asta noi vom căuta o cameră unde să putem dormi.

Uriaşul se îndrepta spre bucătărie cu câteva cutii de conserve. În vremea aceasta camarazii vizitară toate odăile şi în cele din urmă Farrow zise:

— Aici e odaia cea mai mare, probabil fosta sala de mâncare a hanului. George, până una-alta tu examinează podeaua, poate mai găseşti un chepeng. Pană atunci noi vom aşeza scaunele în aşa fel încât să putem dormi pe ele.

George se-ntinse pe pântece şi lumină podeaua, cercetând cu deosebire numeroasele covoraşe cu cate era acoperită. În cele din urmă ajunse la unul care era prins. Probabil că şi aici se afla un chepeng ca în odaia unde dispăruse „Diavolul".

Acum trebuia să cerceteze fiecare părticică de covor, căci nu văzu nici o urmă de sânge, ca dincolo.

După cercetare găsi locul cu pricina, adică crăpătura unde se deschidea chepengul. Acesta era însă altfel întocmit. Se auzi un zgomot slab, apoi tânărul simţi deodată că partea podelei pe care se afla se lăsa afund.

Cu iuţeala fulgerului sări în lături şi mai avu timp să se încleşteze cu coatele de marginea deschizăturii. Şi partea aceea din podea pe care era luat covorul se lăsă în jos, astfel că deschizătura se prelungea.

La exclamaţia lui George, săriră în ajutorul său căpitanul şi Kard, care-l traseră afară.

În aceeaşi clipă. George auzi îndărătul sau un zgomot şi bănuind că-l pândea o primejdie dintr-acolo, îşi aruncă trupul înainte, ca să fie cât mai departe de gaura aceea.

Căpitanul şi Kard, care se aplecaseră repede, se dădură înapoi, căci prin fata lor zbură ceva şi se înfipse cu zgomot în tavanul de lemn al odăii.

Căpitanul scoase îndată revolverul, lumină în deschizătură, apoi slobozi două gloanţe înăuntru, în vremea asta Kard îl apucase pe George de amândouă braţele şi-l trase în odaie.

— Nu cred să-l fi nimerit – spuse căpitanul – am văzut numai dispărând veştmântul său de culoare închisă. Dar cel puţin ştie el acum ca stăm la pândă. Trebuie să căutăm să

înţepenim bine aceste două chepenguri, ca să nu ne viziteze în timpul nopţii.

— Aşezăm deasupra dulăpiorul ăla greu de acolo – propuse George.

— Buna idee – încuviinţă Farrow – când va încerca să deschidă chepengul, se va pomeni cu dulăpiorul în cap şi poate că va cădea în nesimţire şi în felul acesta punem uşor mâna pe el.

Kard şi George aduseră dulăpiorul greu din lemn tare şi-l aşezară încetişor pe cele două chepenguri, care se închiseseră la loc în urma descoperirii de către George a unei crăpături de lângă deschizătura, în care vârâse vârful pumnalului său.

— Aşa – zise căpitanul, mulţumit – acum cel puţin ne putem simţi în siguranţă în odaia asta. Ia să mergem să îmbucăm ceva.

Când cei patru camarazi vroiau tocmai să părăsească odaia tresăriră speriaţi şi dădură apoi buzna pe uşă, căci din bucătărie detunară două împuşcături una după alta. Fuseseră trase de Petre după cum îşi dădură seama îndată, căci cunoşteau calibrul mare al pistolului Uriaşului.

Ajungând în bucătărie rămaseră câteva clipe locului, înspăimântaţi. Uriaşul zăcea nemişcat în faţa vetrei, cu mâna dreaptă încleştată pe armă.

Săriră cu toţii într-acolo şi se aplecară deasupra lui. La tâmpla stânga avea un cucui cât toate zilele şi doctorul Bertram spuse, după o scurtă examinare:

— A fost lovit cu putere neobişnuită în tâmpla. Numai un uriaş ca dânsul mai putea fi în stare să scoată arma şi să descarce cele două gloanţe. Se va trezi îndată, căci are o constituţie de fier şi, din fericire, se pare că nu e rănit grav.

Într-adevăr, după câteva clipe Petre începu să se mişte. Îşi roti privirile în juru-i, apoi îşi duse mâna la frunte şi, scoţând-o înjurătură, sări în picioare.

— Uite… colo… stătea diavolul ăla! exclamă el arătând spre peretele de lemn din faţa vetrei. A zvârlit spre mine un obiect, am simţit o lovitură zdravănă la cap, dar am mai putut scoate pistolul şi să trag două gloanţe. Nu cred să-l fi nimerit însă.

George vru să se repeadă îndată spre locul faptei, se răzgândi însă, îşi smulse repede revolverul de la brâu şi trase trei gloanţe în peretele cu pricina. Individul acesta misterios era în stare se fi ascuns acolo îndărătul vreunei uşi secrete şi să-l fi atacat în cazul când s-ar fi apropiat de-a dreptul.

Acum se încredinţă însă că „diavolul” nu mai era acolo, sau fusese nimerit de vreun glonţ.

George examină cu luare-aminte peretele de lemn la lumina lămpii sale descoperi un loc care-i bătu la ochi: era iarăşi o mică adâncitură în una din scânduri.

Vârî imediat înăuntru vârful pumnalului său şi în clipa următoare o parte a peretelui se afundă, scoţând la iveală un gang îngust care despărţea pereţii.

— Stai, unde te duci? se răsti căpitanul, văzând că tânărul vroia să intre înăuntru. N-are nici un rost şi lucrul e primejdios. Căci casa asta e plină de taine.

— Atunci să ne asigurăm şi de această uşă secreta – propuse George – poate găsim câteva lucruri cu care s-o putem înţepeni. Petre care îşi revenise în fire, spuse:

— E colo o ladă cu tot soiul de unelte, domnule George. Se vede treaba că locuitorul acestei case e un dibaci, căci se pare că a făcut singur toate chepengurile şi uşile alea secrete. Bate d-ta o şipcă de-a curmezişul uşii – văd colo în colţ câteva scândurele.

George fu gata în curând cu treaba sa. O şipcă trainica înţepenea deschiderea uşii tăinuite.

— Aşa! Nădăjduiesc că acum suntem în siguranţă şi aici, zise căpitanul. Hai să mâncăm, conservele sunt tocmai bine încălzite.

Doctorul Bertram se dusese la vatră şi luă de pe foc cratiţa de aluminiu în care era carnea. Deodată tresării puternic, veni cu mâncarea sub lampa atârnată de tavan, apoi strigă speriat:

— Ah, ăsta e adevărat dracul gol! A otrăvit mâncarea. Probabil că atunci când Petre a căzut în nesimţire, el a turnat repede un praf în cratiţa. Se mai văd încă nişte cristale mici.

Camarazii se apropiară şi văzură şi ei micile cristale lucitoare presărate pe carne.

— Drace, lucrurile devin cu adevărat primejdioase! exclamă căpitanul. Socot că tot e mai bine să urmăm a-l căuta cu toată energia pe acest ticălos, altminteri nu mai suntem siguri de viaţa noastră în casa aceasta.

— Oricât oi fi eu de înflăcărat când e vorba de o întreprindere primejdioasă – zise George – dar în cazul de faţă trebuie să recunosc că e zadarnic să-l căutăm prin toate gangurile astea secrete. S-ar putea să ne pierdem viaţa în vreo capcana dintr-astea. Cel mai bun lucru e să nu mergem mâine la fluviu şi atunci Roya va duce scrisoarea mea la comandantul englez care, cu oamenii săi va dărâma repede casa asta blestemata. Chiar dacă o scăpa „diavolul” cu prilejul acesta, cel puţin ştim că nu mai are unde să-şi urmeze ticăloşiile.

— Ai devenit dintr-odată atât de prevăzător! zise căpitanul. Nu prea e obiceiul tău, dragă George! De fapt, ai dreptate; n-are rost să ne punem viaţa în joc. Aşa dar, rămânem la propunerea ta.

Fara voie, Farrow vorbise în englezeşte, ca şi fiul său. Şi acum tresăriră cu toţii auzind răsunând de undeva un ras cu adevărat drăcesc. George, însă, zâmbi şi şopti:

— Asta am vrut; bine ai făcut, tată, că ai vorbit şi tu englezeşte. Cu siguranţă că acum va încerca iarăşi să ne înlăture. Pentru acest scop trebuie însă să iasă din ascunzătorile sale.

— Minunat. George, eşti într-adevăr un mare pişicher! spuse căpitanul, cu admiraţie. Aşa şi acum să ne preparăm altă mâncare. Dar vezi să cureţi bine cratiţa, Petre. Cel mai bun lucru e s-o fierbem repede.

Apă proaspăta se afla în nişte găleţi pe care Petre le umpluse la izvorul ce curgea la marginea luminişului. El spălă cratiţa, o puse apoi la fiert şi deschise alte cutii cu conserve.

În vremea asta camarazii colindară prin casă. Kard trebui să rămână de pază pe coridor, iar ceilalţi merseră din odaie în odaie, dar mereu aşa ca unul să-l poată vedea pe celălalt.

În cele din urmă Petre îi chemă la masă şi camarazii mâncară cu poftă.

După ce sfârşiră, căpitanul zise:

— S-a făcut ceasul unsprezece, ora spiritelor, se apropie, deci. „diavolul” trebuie să iasă şi el la iveala. Să ne retragem în odaia pe care ne-am ales-o şi fireşte că vom face de veghe cu rândul trăgând la sorţi. Dar chiar acela care e de veghe va rămâne în culcuşul său pentru ca „diavolul” să creadă că suntem neprevăzători.

Lui George i se dădu veghea de la douăsprezece pana la unu. Adică tocmai ceasul care putea fi mai primejdios, lucru care-l bucură nespus. Camarazii intrară în odaia cea mare şi se trântiră îmbrăcaţi cum erau, în culcuşuri. Flecare avea însă lângă ei lampa de buzunar de buzunar şi armele.

Cea dintâi veghe o avu doctorul. Nimic nu se întâmpla în vremea asta şi când îl trezi pe George, îi şopti:

— Cred că „diavolul” acesta e mai viclean decât presupunem noi. O fi bănuind că i-am întins numai o cursă cu neprevederea noastră aparentă şi a părăsit casa.

— Asta nu cred – răspunse George – va mai aştepta, de sigur, câtva timp, până va socoti că am adormit într-adevăr. Poate am eu noroc şi pun mâna pe el.

— Atunci îţi doresc succes – zise doctorul – dar fii cu mare băgare de seamă.

Rămas de veghe, George îşi încordă auzul. Minutele treceau încet, nespus de încet.

Deodată se simţi cuprins de oboseală şi abia putu tine ochii deschişi. Un simţimânt neplăcut, de frică, puse stăpânire pe dânsul.

Adunându-şi toată energia se ridică încet. I se păru că aude un şuierat slab şi în acelaşi timp bagă de seamă că aerul era mai bun când se ridicase. Mai spre pământ părea să fie greu şi apăsător.

Camarazii începură deodată să respire ciudat, ca şi cum ar fi suferit de înecăciune. Şuieratul deveni mai desluşit şi George – care se ridicata în picioare – bănui că „diavolul" suflase în camera vreun praf ameţitor sau vreun gaz.

Tânărul îşi încordă auzul şi în curând descoperi de unde venea şuieratul. Cu multa băgare de seama se târî într-acolo, adică spre peretele din dreapta. Şuieratul pătrundea prin podea, ceea ce însemna că diavolul se afla în pivniţă Şi sufla otrava în odaie prin vreo deschizătură mică.

George scoase revolverul şi-l îndreptă spre locul acela. Dar se răzgândi, spunându-şi că, poate, primejdiosul individ nu era în pivniţă, ci pusese numai acolo vreun aparat care sufla otrava, în vreme ce el-însuşi s-o fi aflând poate în odaie şi aştepta numai ca musafirii nepoftiţi să cadă în nesimţire.

Tânărul plecă de unde se afla, îndreptându-se spre uşă. În mâna stângă ţinea lampa de buzunar, în cea dreaptă revolverul.

Ajungând la uşă ciuli urechea spre coridor. Domnea o tăcere de mormânt, până şi camarazii săi nu mai respirau, stând cu totul nemişcaţi.

George se înspăimântă, spunându-şi că poate praful sau gazul acela îi omorâse. De ce ar căuta „diavolul" să-i ameţească întâi şi nu i-ar ucide de-a dreptul?

George se-ntoarse repede şi străbătu odaia. Deschise încetişor cele două ferestre, apoi veni lângă tatăl său şi-i pipăi pulsul.

Constată cu nespusă bucurie că acesta era regulat, dar căpitanul nu simţii atingerea, ceea ce însemna că praful sau gazul – ce-o fi fost – îşi făcuse efectul.

Deodată George auzi un zgomot slab de tot la uşă. Îndreptă îndată într-acolo lumina lămpii, dar tresări speriat, căci văzu făptura grozavă a „diavolului".

Înmărmurirea lui George ţinu numai câteva clipe, apoi ridică repede mâna în care avea revolverul, însă în aceeaşi

clipă „Necuratul” se dădu repede în lături.

Totuşi, George trase şi un ţipăt puternic şi dovedi ca nimerise bine. Se repezi spre uşa, cu gând să vie de hac primejdiosului individ.

Dar înainte s-ajungă la uşă auzi un zgomot slab şi când păşi pe gang nu mai văzu pe nimeni.

George se-ntoarse înapoi. Acum trebuia neapărat să vadă ce este cu tovarăşii săi. Cu lampa aprinsa, tânărul merse spre capătul odăii, de unde tot se mai auzea şuieratul. Atunci văzu pe podea o ţeavă subţire, din care ieşea un praf fin. Îşi opri răsuflarea, se aplecă şi cu patul revolverului izbi în ţeavă până o turti, astfel ca să nu mai; poată ieşi praful dintr-însa.

După aceea se aplecă iarăşi deasupra tatălui său şi-i ridică jumătatea de sus a trupului. Căpitanul era moale ca o cârpă, dar inima îi bătea regulat, li ridică şi pe ceilalţi camarazi, propunându-şi s-aştepte până se va risipi efectul prafului ameţitor.

Nu putea însă rămâne cu mâinile-n sân În vremea asta. Vroia să cerceteze unde dispăruse atât de repede „diavolul” – de aceea ieşi iarăşi pe culoar şi plimbă lumina lămpii de jur-împrejur.

Chepengul pe care-l descoperise înainte era prea depărtat de uşă, aşa că pe acolo nu putuse dispare atât de repede „diavolul”. Trebuia deci să existe încă o uşă tăinuită undeva în perete.

Fără să stea mult la gânduri, George începu să ciocănească în perete cu patul armei. Şi într-adevăr, găsi repede uşa tăinuită pe care o bănuise, căci lemnul suna a gol acolo.

Căută cu înfrigurare adâncitura unde trebuia să fie încuietoarea, o găsi şi apăsă vârful pumnalului înăuntru. Uşa se dădu în înlături fără zgomot, dar George se feri să privească în gang dintr-odată.

Se, înapoie în cameră, de unde îşi luă casca tropicala, pe care o aşează în vârful revolverului. Când ajunse iar la uşa deschisă ascultă câteva clipe, căci i se păru că aude o respiraţie slabă şi parcă nişte gemete, ca şi cum cineva şi-ar înăbuşi durerea.

Cu băgare de seamă George împinse înainte casca. Deodată auzi un bâzâit, apoi casca fu izbita atât de tare, încât tânărul era cât p-aci să scape din mână revolverul. Fără voie scoase o exclamaţie de surprindere şi teamă, apoi însă întinse îndată mâna. O îndoi spre dreapta şi trase în gang.

Răspunsul fu un hohot de râs batjocoritor. Hotărât, George, pătrunse în gang.

Dar nu-l mai putu descoperi pe omul misterios, pe „diavol”, care se vede că se făcuse iarăşi nevăzut prin vreo uşă secretă.

Nu cuteză să-l urmeze, căci era singur şi daca celălalt izbutea să pună mâna pe el, atunci şi camarazii erau pierduţi.

Ieşi repede din gang şi se întoarse în odaie. Dar când vru să treacă pragul, răsună deodată lângă dânsul un vâjâit şi în aceeaşi clipă un obiect greu îl izbi în cap. Clătinându-se, căzu la pământ, dar în cele din urmă văzu căscându-se înaintea să o deschizătură din care îl privea „diavolul”.

Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, George mai văzu făptura misterioasă apropiindu-se de el. Zări sclipirea unui pumnal, apoi totul pieri în beznă adâncă. Mai auzi doar două împuşcături – şi atât? Poate ca îl şi înconjurau primejdiile în casa misterioasă, sau erau îngrijoraţi de soarta lui.

Roya dispăruse în întuneric. Luna se ridicase deja deasupra marginii pădurii şi îşi arunca lumina palidă asupra fluviului, dar nu era încă destul de puternică pentru a-l lumina pe o distantă mai mare.

V.
RĂFUIALA

CÂND ÎŞI REVENI în fire şi deschise ochii, tânărul privi uimit în jurul său. Odaia era luminată de lampa cu petrol, el se afla întins într-un culcuş şi doctorul Bertram îi punea o compresă rece la cap.

George se ridică îndată în capul oaselor şi întreba:

— Am mai auzit două împuşcături – l-aţi nimerit?

— Da. Odată l-ai atins – răspunse Petre – dar se vede că nu prea grav, căci a dispărut iarăşi.

George îl împinse pe doctor în lături şi se ridică cu totul. Era cam ameţit încă, dar îşi adună puterile şi zise:

— Trebuie să punem mâna pe el, e rănit doar de mai multe ori. Sunt mulţumit că am putut împiedeca crima pe care o pusese la cale cu praful ăla.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă căpitanul.

E adevărat că-mi simţeam capul greu când m-am trezit.

— Mie mi s-a întâmplat la fel, zise doctorul. Petre, precum şi Kard spuseră acelaşi lucru, fiecare povesti pe scurt despre ţeava prin care fusese suflat în odaie praful. Doctorul chibzui câteva clipe, apoi zise serios:

— Acum pricep în ce fel şi-au pierdut aici minţile bieţii oameni. Praful acesta e o otravă grozavă care răpeşte oamenilor memoria. Dacă George al nostru n-ar fi băgat de seamă, atunci am fi fost găsiţi toţi cu mintea rătăcită. Adevărat? zise căpitanul. Am auzit şi eu de otrava asta a uitării. George şi de data asta ne-ai salvat de la o soartă înfiorătoare. Există vreun antidot împotriva acestei otrăvi, doctore?

— Am auzit că un medic englez de aici din India a izbutit să facă această descoperire.

— Atunci poate că mai e posibil să fie salvaţi nenorociţii aceia care au căzut victime acestui diavol – spuse căpitanul – trebuie să încercăm cu toate mijloacele să-i venim de hac individului acestuia primejdios.

— Aş fi de părere să intrăm în gangul unde a dispărut ultima oară – zise George – vom cunoaşte astfel tot mai multe din tainele acestei vizuini de vulpi.

— O adevărată vizuină de vulpi – încuviinţă doctorul – şi încă una foarte primejdioasă. Sunt şi eu de părere să pornim cu toată hotărârea în căutarea lui. Dacă mai aşteptăm, probabil că în cele din urmă tot vom cădea în cursă.

Luând-o înaintea camarazilor George ieşi pe coridor. Mai era puţin ameţit de pe urma loviturii, dar îşi adună toată

energia şi cu flecare pas ce-l făcea simţea că starea să se îmbunătăţeşte.

Deschise repede uşa tăinuită şi fu destul de prevăzător ca să vâre întâi înlăuntru casca să tropicală înfiptă în vârful armei.

De data asta „diavolul” era prevenit, căci nu se întâmplă nimic când tânărul vârî casca – dar abia întinse capul, că se şi dădu înapoi, ca fulgerul. Ceva zbură deasupra capului său şi se izbi de peretele de la capătul coridorului. Cu siguranţă că fusese iarăşi o săgeată otrăvită şi George scăpase ca prin urechile acului.

Fără să stea la gânduri slobozi două gloanţe în gang, apoi privi iarăşi pe după colt, dar nu văzu nimic. Intră încetul cu încetul înăuntru.

Examina iarăşi cu atenţiune fiecare centimetru de pământ, privi şi spre tavan şi nici cei doi pereţi de lemn ai gangului îngust nu-i trecu cu vederea.

După vreo opt paşi văzu înaintea să capătul gangului. Încotro fugise misteriosul criminal?

George chibzuit scurt timp, apoi se lăsă în genunchi şi examină podeaua. Trebuia să fie acolo vreun chepeng pe unde se făcuse nevăzut „diavolul”.

În cele din urmă descoperi iarăşi o mică adâncitură şi ridică pumnalul ca să vâre vârful înăuntru, când se auzi un strigăt de prevenire scos de Petre, care rămăsese pe coridor să vegheze.

— Diavolul e aici! răcni Uriaşul şi în aceeaşi clică detună arma lui.

Camarazii alergară îndată înapoi. Petre şi fugea pe coridor spre ultima cameră, în care pătrunseseră întâi tovarăşii.

— Aici a intrat! strigă el. Trebuie să punem mâna pe ticălos? Ah! A sărit pe fereastră.

— Kard, scoate repede lucrurile noastre din odaie, dar repede – strigă Farrow – aici se va i întâmpla ceva, altminteri nu şi-ar fi părăsit el ascunzătoarea. Fă treaba repede, apoi urmează-ne sărind pe fereastră!

Petre şi George săriseră pe terasă, unde rămaseră liniştiţi, cu auzul încordat. Apoi tânărul apucă mâna Uriaşului şi şopti:

— Colo la stânga a trosnit o cracă, într-acolo a fugit. Spune asta tatei şi camarazilor.

Fără să mai stea la gânduri George coborî ca o pisică scăriţa şi începu să alerge în jurul casei spre desişul de unde se auzise pârâitul. Când ajunse aproape, întoarse capul şi-i zări pe camarazi alergând prin luminiş. Se întoarse iar şi

căută locul pe unde pătrunsese în desiş „diavolul”. Descoperi curând crengi proaspăt rupte şi frunze căzute şi se strecură pe acolo în desiş.

Ajunse pe o potecă îngustă şi plină de bălării şi într-un loc unde pământul era moale şi umed văzu întipăritura unul picior.

Tocmai se pregătea să pornească înainte pe poteca aceea, când se auzi din luminiş un trosnet puternic. O răbufneală de vânt suflă peste desiş, încât tufele se îndoiră până la pământ, apoi pietre şi lemne căzură pretutindeni.

Îngrozit, George se dădu înapoi şi privi spre luminiş. Bungalow-ul dispăruse şi în locul lui se vedea un morman de ruine fumegânde. „Diavolul” şi-o fi dat seamă că-şi găsise naşul şi îşi dărâmase vizuina, ca să ucidă, astfel, pe potrivnicii săi.

Din pricina presiunii aerului, cei patru camarazi fură zvârliţi la pământ, dar se ridicară îndată şi că pitonul zise:

— De asta m-am temui când l-am văzut pe „diavol” părăsind casa. Noroc că a ieşit Kard la vreme cu lucrurile noastre. Acum să pornim mai departe, căci cred că ai găsit vreo urmă, George, nu?

— Da, individul a alergat pe o potecă îngustă şi plină de bălării, care se afla îndărătul tufişului de colo. Acum cred că îl vom prinde.

George intră iar în desiş, apoi începu să alerge pe poteca îngustă, luându-se după urmele lăsate de „diavol”.

Ţinea lumina lămpii spre pământ şi după câtva timp băgă de semnă cu bucurie că alături de în tipăriturile picioarelor se vedeau câteva picături roşii. Asta însemna că rănile criminalului sângerau tare şi departe nu putea ajunge el în starea asta.

Tânărul nostru nu se mai temea de vreo cursa. Se părea că nemernicul acela îşi pierduse cu totul capul şi nu se gândea decât să fugă cât mal departe.

Dar această lipsă de prevedere era cât p-aci să-l piardă pe George. Poteca făcu o cotitură, tânărul sări după colţ şi, în aceeaşi clipă, o lovitură grozavă izbi revolverul pe care-l ţinea în mâna stângă. Arma îi fu smulsă din mână, iar el însuşi fu zvârlit într-o tufă.

Asta îi salvă însă viaţa, căci în clipa următoare un obiect destul de mare vâjâi deasupra capului său. După sunet, George îşi dădu scamă că fusese zvârlit cu foarte mare putere. Dacă i-ar fi izbit în cap, i-ar fi sfărâmat ţeasta.

Tânărul se ridică repede şi sări înapoi pe poteci unde începu să alerge înainte, căci la cel mult douăzeci de metri

văzu pe „diavol”, în mână cu o praştie din care zvârlise asupra lui George proiectilul acela misterios.

Tânărul vru să scoată al doilea revolver de la brâu, dar băgă de seamă cu spaimă că-l pierduse când ieşise afară din tufiş. Chibzui dacă nu era bine să se-ntoarcă pentru a căuta arma, însă văzând că „diavolul” se pregătea de fugă, nu mai stătu în cumpănă. Mai avea pumnalul dăruit de Sanja şi cu această armă minunată va izbuti el să-l doboare pe criminal.

Trase pumnalul şi se luă după fugar, dar îşi dădu seama repede că „diavolul” era un alergător foarte dibaci. Cu toate că era rănit, izbuti să mărească distanta dintre el şi George. Şi totuşi tânărul îşi adunase toate puterile, simţind că străduinţele lui vor fi zadarnice.

Sub frunzişul des al pădurii domnea o căldură înăbuşitoare. După câteva minute George fu lac de sudoare şi plămânii săi respirau greu, în vreme ce inima îi zvâcnea să-i spargă coşul pieptului.

Dar „diavolul” părea că nu simte oboseala şi George înţelese că va avea de-a face cu un potrivnic foarte primejdios, dacă va trebui să lupte piept la piept cu el.

Omul acesta părea să aibă o putere neasemuită şi o energie la fel, de vreme ce, cu toate că era rănit, izbutea să alerge atât de repede.

Dacă George ar fi avut o armă, l-ar fi putut culca la pământ pe fugar, căci distanţa dintre ei era de numai treizeci de metri. Aşa însă nu putea decât să scrâşnească din dinţi de necaz.

Deodată fugarul se făcu nevăzut. George se opri imediat din goană, aprinse lampa şi-şi încordă auzul. Linişte deplină domnea în juru-i, numai insectele bâzâiau în mii de feluri.

Se scurseră câteva clipe; deodată George auzi un pârâit uşor pe partea dreaptă a potecii.

Imediat porni înainte. Îşi întipărise întrucâtva în minte locul unde dispăruse „diavolul”; când ajunse se opri şi aprinse lampa, lăsând lumina să se cearnă printre degete.

La aceasta lumină slabă el văzu totuşi crengi proaspăt frânte şi frunze rupte. Apoi descoperi nenumărate picături de sânge – ceea ce lăsa să se înţeleagă că rănile „diavolului” se înrăutăţiseră din pricina goanei nebuneşti. Probabil că, la fel ca animalele care simt apropiindu-se moartea, îşi căutase o ascunzătoare unde vroia să-şi dea sufletul. George se gândi însă la bieţii oameni cărora acest diavol le răpise judecata. Poate că, înainte de a muri, mustrările de suflet îl vor sili să destăinuiască leacul împotriva acestei otrăvi grozave..

Fără să stea la gânduri tânărul pătrunse în desiş. Putea urmări lesne urmele „diavolului”, căci atât rămurelele frânte cât şi picăturile de sânge erau destul de vădite.

Uneori George se oprea şi asculta cu încordare. La început mai auzi încă pârâitul slab al crenguţelor, apoi nu se mai auzi nimic. Acum se cerea cea mai mare băgare de seamă, căci se părea că „diavolul” găsise locul unde hotărâse să moară şi de sigur că se va apăra cu ultima energie.

George porni mai departe, oprindu-se din când în când s-asculte. Era încordat la culme, ştiind că avea de-a face cu un potrivnic foarte primejdios.

Şi dânsul, George, era singur singurel, înarmat numai cu pumnalul, iar camarazii nu-l vor putea urma atât de repede.

Asta nu-l opri însă pe George. Mersese mereu înainte, ferindu-se să facă zgomot.

Deodată, tocmai când înconjurase o tufă mare, se pomeni iarăşi pe o potecă îngustă. Dâra de sânge îi arăta drumul, mai găsi şi urme de picioare şi, spre mirarea lui, paşii fugarului păreau să fi fost foarte mari.

George porni pe poteca aceasta, alergând în vârful picioarelor. Un luminiş se făcu înaintea lui şi în mijlocul luminişului se înălţau ruine vechi. Un zid înalt şi, după cât se părea, gros, înconjura clădirea ale cărei vârfuri se zăreau deasupra zidului, aici părea să fie o a doua ascunzătoare a „diavolului”. George îşi dădu seamă îndată că acum situaţia devenea iar primejdioasă, căci între aceste ziduri vechi fugarul putea să aibă alte ascunzători tăinuite.

Acum nu-l mai putea opri nimic pe viteazul tânăr; se lua după picăturile de sânge care duceau prin luminiş şi ajunse în curând la o scara îngustă care ducea în sus pe zid. Pe fiecare treaptă se vedea sânge.

George urca repede, privind mereu în sus. În cele din urmă ajunse în marginea zidului, care era lată de vreun metru şi jumătate. Deodată piciorul sau lovi un obiect tare. Cu mirare văzu că era un revolver modern şi repede se încredinţă că arma era încărcată. Monograma de pe ea lăsa să se vadă că era proprietatea unui colonel englez.

Fără voie, George se gândi la cei doi Englezi care-şi pierduseră minţile din pricina otrăvii criminalului. Arma aceasta aparţinuse, cu siguranţă, unuia din nenorociţi, de la care o luase „diavolul” şi o pierduse acum în cursul fugii sale grăbite.

George vârî pumnalul la brâu, despiedica pistolul şi porni mai departe. Deodată, îl văzu înaintea să pe cel căutat. În lumina lunei „diavolul” arăta cu adevărat înfiorător.

Mergea clătinându-se. Probabil din pricina rănilor căpătate şi George îşi dădu seama că izbânda era de partea lui. De omul acesta nu mai trebuia să se teamă. În primul rând pentru că dânsul George, avea o armă de foc în mana.

Se apropiă încetişor de individul primejdios, apoi ridica arma şi strigă:

— Sus mâinile!

Dar reacţia fu neaşteptată, căci în loc să se supună, „diavolul" se întoarse brusc şi se repezi la tânăr.

George apăsa îndată pe trăgaci, glonţul însă nu porni în aceeaşi clipă, eroul nostru îşi dădu seama acuma de vicleşugul potrivnicului său. Pusese pistolul acolo, bănuind că George îl va lua şi va căuta să se folosească de el. Fireşte că gloanţele erau oarbe.

Tânărul nu se lăsă, ci zvârlii arma cu toată puterea înspre duşmanul său şi nimeri bine, căci acesta se dădu cu un urlet îndărăt. În aceeaşi clipă George scoase pumnalul şi se repezi la primejdiosul individ.

Înainte de a-l ţintea ajunge, „diavolul" scoase un ţipăt înfiorător şi se prăbuşi de pe înălţimea zidului în curte, care era pavata cu lespezi de piatra.

George privi îngrozit în jos şi văzu trupul criminalului zăcând nemişcat.

— Ei, George, slavă Domnului! se auzi în aceeaşi clipa glasul tatălui său. Am mai avut prilejul să mai vedem ultima parte a acestei tragedii. De ce nu l-ai împuşcat? Te văd în mână cu un revolver deşi noi am găsit pe drum cele două arme ale tale.

— Vă voi istorisi cum stau lucrurile, veniţi sus – văd colo o scară care duce în curte – răspunse George.

După câteva minute stăteau cu toţii lângă „diavol". Doctorul îi desprinse de pe fată masca şi zise:

— E un Mahomedan. Să fie oare chiar el Mahud ăla, despre care ne povestea barcagiul?

„Diavolul" gemu slab, ridică cu anevoie capul şi privi în jur. Atunci doctorul îi zise:

— În curând vei fi în fată atotputernicului. Mai ai timp să te cureţi întrucâtva de păcate, supunându-mi de ce contra otravă să mă folosesc ca săi scap pe nenorociţii aceia care şi-au pierdut minţile din pricina ta.

Muribundul bâigui numele câtorva plante, apoi adăugă:

— Am făcut asta ca să redobândesc banii pe care i-am păgubit. Acum totul e pierdut.

Se mai zvârcoli puţin, apoi rămase nemişcat.

— Hai să-l îngropăm – propuse căpitanul grav – a mărturisit, aşa că i se cuvine un mormânt omenesc.

Când camarazii se înapoiară în luminişul unde fusese bungalow-ul, găsiră acolo soldaţi. Detunătura exploziei fusese auzită în oraş. Ofiţerul din fruntea soldaţilor fu foarte bucuros când Farrow se recomandă.

Îi lua pe camarazi cu dânsul în oraş unde căpitanul povesti întâmplările ciudate de peste noapte. Colonelul comandant îi mulţumi, cu deosebire pentru contraotrava pe care i-o scrise pe hârtie şi pe care vroia s-o folosească imediat la nenorociţii bolnavi.

Şi a doua zi, înainte de plecare, camarazii aflară cu bucurie că cei doi englezi fuseseră însănătoşiţi. Şi asta îi răsplăti pe deplin de necazurile îndurate.

Sfârşitul volumului: **„DIAVOLUL”.**

În numărul următor:

ZEUL CROCODILILOR

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIAT